

PLASTIC

IVAN JOVANOVIĆ

■ Laguna ■

Copyright © 2011 Ivan Jovanović
Copyright © 2011 ovog izdanja, LAGUNA

*...Za moju N.
i Hantera S. Tompsona*

BIBLIOTEKA
MERIDIJAN

Knjiga 29

KLUB: TUNEL

KAPACITET: 200 MESTA ZA SEDENJE, 600 MESTA ZA STAJANJE, UKUPNO 800

OPREMA: OZVUČENJE: ALD SNAGA 4000 PLUS 2000W, OMNITRONIC PM-408 DJ MIXER MIKSETA, OSVETLJENJE: PET SKENERA, DESET ROTO GLAVA, PET LASERA, LED EFEKAT SA ŠEST OBJEKTIVA, SVE RAZBACANO SELJAČKI I BEZ OSNOVNOG ZNANJA O AKUSTICI I SVETLU.

– Sve je u redu – rekao sam u mračnom kutku dok je svetlo prelazilo preko njenih golih leđa. Znoj je curio u ravnomernim, gotovo elipsoidnim kapljicama koje su se spuštale ispod golih lopatica. Kapljice su se skupljale u ravni jedne hipotenuze, u duhu jedne geometrijske figure nepoznatog imena i oblika baš kao... moja bolesna glava. Opširnost nije mana, već vrlina ćutljivih.

– Sve je u redu – osmehnuo sam se i završio misao. Na sasvim zdrav način. Ali, ipak, nisam smeo dalje da gledam u gola leđa privlačne devojčice. Možda i nije tako privlačna. Sem leđa. Ili ni ona nisu tako privlačna. Da, da, malo se krivi u desnu stranu, blaga neuraza kičmenog stuba. Mora da radi u nekoj banci, sedi za šalterom, kuca bezbroj računa, a onda dođe da se provede. Sjajno.

Ispustio sam cigaretu iz usta i bacio je na pod. Zgazio sam je. Dugo mrcvario na podu. Toliko dugo da je devojkici sa golim leđima prišao dečak sa mongoloidnom facom. Naravno, on je bio redovna mušterija u ovoj adekvatnoj zameni glamura za maloletnike. Prislonio se uz njeno rame i krenuo da šapuće nešto na uho devojkici. Kažiprstom je skidao znoj sa njene blago zakrivljene lopatice i igrao se sa njom, najverovatnije zamišljajući kako se isto tako ona igra sa njegovim testisima. Po mogućstvu – svojim jezikom. Smejala se. Znao je da će pristati na piće. Mongoloid zove konobara odsečnim potezom ruke. Ovaj se ne odaziva.

„Sve je u redu“, već histerično počeo sam da ponavljam u sebi. Nije me bilo briga za njih dvoje. Nisu se razlikovali ni od mene ni od ijednog drugog u ovoj zadimljenoj prostoriji. Nije bilo nikakve potrebe da se uzbuđujem oko toga. Niti je devojkica uspalila moju pažnju, da bi mongoloid morao da založi nekontrolisanu psihotičku ljubomoru. Nisam ih ni mrzeo. Bio sam ravnodušan i to je ono što sam najviše voleo. Da me zaboje kurac. Ovom leksikom definisano i ovim prizorom potvrđeno, prizorom standardnim za beogradski klupski život. I bilo koji drugi. Jer, sve je u redu i nema nikakvih problema. To isto i ja radim. Samo nemam mongoloidnu facu. Ja sam samo cinik. Sa mongoloidnim namerama. U sivom odelu sa svetlozelenom kravatom. Odelo: *Ermenegildo Zegna*, cipele: *Fratelli Rossetti*, karakter: „donji Dorćol, Cigani sa osećajem za grad i građani ciganskog morala“.

Mongoloid, nazovimo ga tako u ovom malom izletu u onostrano, odlazi po piće koje je devojkica zatražila maznim glasom. Ili promuklim. Sada ćemo da proverimo.

– Mislim da onaj dečko nije za tebe – zaustavio sam se iza devojkicinih leđa. Skinuo sam znoj sa lopatice. Možda

i nije ružna. Možda i ne radi u banci. Okrenula se. Bila je plava. Bila je klaberka. Kao i većina devojaka po klubovima. Nasmejala se.

– Zašto?

– Zato što ne može da nosi dve čaše u ruci. Gledaj.

Pokazao sam prstom u gužvu. Znao sam da budem originalan. Mongoloid se probio do šanka. Gurao se sirovom snagom. Izgurao je dvoje koji su se proždimali jezicima. Izgurao je jednog koji ih je proždimalo očima. Ja sam proždimalo svoju usnu. Moja procena je bila na ivici održivosti. Tip se dobro snalazio. Iako... uvek su mi prolazile takve akcije. Na ivici.

Devojka se smejala. Meni, naravno. Ja sam pokušavao da ostanem pribran. Nije me bilo briga. Ona je... nisam je dobro ni pogledao. Okrenuo sam se i gledao. Devojka mi se osmehnula.

– Ne zanima te moj dečko?

– Zanima me kako će ti platiti piće...

– A ti bi znao?

Podigao sam ruku. Pored je stao mišićavi konobar. Ja sam Zlatni dečko večeras. Imam osećaj za trenutak i kako da ga ovaplotim u čistoj koristi. Materijalnoj ili seksualnoj, svejedno, a ovoga puta u novoj kategoriji: alkoholnoj. Ili bolje da kažem: fensi-alkoholnoj. Prišao sam mojoj devojkici. Pomislih: „Mojoj, šta mi je?“ Spremam se za nešto što ni sam ne znam koliko me košta. Šapnuo sam joj na uvo baršunastim, švalerskim glasom, onim tonom koji bi svaki cinik, endemski cinik, ismejao:

– Reci, šta piješ?

Devojkica se nasmejala.

– Da pogodim... mohito...

Devojčica nije izneverila. Samo se nasmejala. Ja sam poručio piće. Možda da namestim kravatu. Ipak ne. Ovako je bolje. Ovako je *cool* za petak uveče. Ovako mogu da se smejem. Ona ne skida osmeh. Mora da je zato što je osamdeset i osmo godišće. Možda i „četuje“. Možda se i znamo. A možda sam ja nepogrešiv u proceni. Biće da je ovo poslednje.

– A je li, da te pitam?

Kada čujem ovo pitanje uvek pomislim da će neko da mi traži sitno da ga spasim za burek ili će probati da mi proda priču kako je ostao bez benzina u nepoznatoj ulici u centru grada i kako će ga upravo moja crkavica od četiristo i pedeset dinara spasti od besomučnog guranja malog automobila. Baš sam tako naleteo na jednu gojaznu klinku na Dorćolu. Izgledala je kao... pa ne mogu da napravim toliko dobro poređenje, ali jasno je – izgledala je loše. Prišla mi je, anđeosko plave kose i sa slatkim glasom, koji bih vrlo lako mogao da zamislim u svom krevetu dok stenje, samo da joj dupe nije gigantskih proporcija. Dubokim, ali maznim glasom zamolila me je da joj pozajmim petsto dinara jer je ostala bez benzina. Pogledao sam preko njenog lica i ugledao automobil, golf trojku ili četvorku, ali automobil koji ne odaje nekog ko je u novčanoj nevolji. Počeo sam da razmišljam i dok je borba između dobrog izgovora i još boljeg odbijanja trajala u mom hipotalamusu, primetio sam jedan detalj na devojčinom licu. U stvari, nije bio samo jedan – bilo ih je više i bili su ravnomerno raspoređeni duž čela. Kao što je i moja ruka bila raspoređena blizu torbe koja je krila petsto spasonosnih dinara.

– Aaaa... mogu ja tebe da pitam nešto?

– Ne možeš.

– Čak i ako je za tvoje dobro?

– Šta se tripuješ?

Devojčica se jako i jarko nasmejala. Igra koju može da igra i ume sigurno joj se sviđa. Nasmeljao sam se i ja, nekako kiselu i poraženo. Došao je konobar, a mala je uzela svoj mohito. Počela je da se smeje, sablasno. Dok joj se boralo lice, nasmejao sam se i ja, reda radi. Širi osmeh nego u nje. Brojao sam crvene novčanice i izgovorio nehajno:

– U redu je, lepi!

Nasmeljao se i konobar, ali nekako radi reda, čisto da isprati trideset deveti veliki bakšiš koji je dobio te večeri. A ona se nasmejala drugačije, posprдно, gledajući fauna kako se šepuri. Ipak, imao sam u rukavu kartu koja mi garantuje uspeh.

Opet sam se približio, devojčica je bezobrazno srknula koktel. Stao sam pored nje i pogledao je još jednom. Da budem potpuno, potpuno siguran. Osmehnulo sam se zadovoljno. Osmehnula se i ona, ne znajući razlog. Ja sam znao – čelo joj je bilo prekriveno nizom sitnih, jarkocrvenih izraslinica. Devojčici se to nije dopalo, pa ih je pokrila puderom jarke boje ljudskog mesa. Imao sam neoboriv argument. Ponudiću joj rešenje za ovaj sitni, ali u mislima tinejdžera epohalni problem. Prešao sam rukom nehajno preko čela. Devojčica se stresla. Uneo sam se u njeno lice, uho je bilo malo i izvijeno. Skoro sam prišao ustima do školjke.

– Znam sjajnog kozmetičara....

Ženama je dovoljno da kažeš kako nisu lepe. Nije čak potrebno ni da upotrebiš prideve „ružan“, „neprivlačan ili glagol „srediti“. Dovoljno je samo da pomeneš kozmetičara. Čitava stvar se ruši pre nego što je i počela. Pobedio sam. Bila je moja, uvređena i pokorena. Iskrivljena usta i osmeh

ponikao iz fermentacije kiselog mleka i voska za depiliranje to su mi garantovali. Samo se okrenula.

Mohito je završio na stolu čekajući drugu. A meni je želudac palila tekila. Kao što dvadeset četiri kilovata pale ozvučenje i stroboskopski sistem na ovoj strani kluba. „Kako li se nešto ovako diže u vazduh?“, pomislio sam i pogledao u kablove. Na primer - jednostavan hloroperdektil u kombinaciji sa kratkim fitiljem i upaljačem sa kioska izazove mali prasak i digitalna elektronika se pobrine za ostatak. Pijano tripovanje. Ili možda i nije.

Ispio sam i mohito. Mislim da je bilo dosta za večeras. U stvari, ne. Mislio sam da je ovo tek početak.

– Studiraš prava, zar ne? Megatrend... pa to je sjajno... Radiš u *call* centru? Ne radiš nigde? Radiš kao hostesa?

Hostesa mi je najviše odgovarala. Želeo sam nešto vrelo. Pripijeno. Triko bi mi savršeno odgovarao. Ili bolnička uniforma. Ili plastična sado-mazo oprema. Ili samo hostesa, bilo kakva. Ali... suviše pijan da bih jebao. Mislim da postoji i jedna pesmica koja se bavi istom problematikom. A klub je bio pun. Prepun mojih neostvarenih želja. Da ne kažem – mlohavih. Ili je u pitanju previše mohita? Pošto nisam ni kupovao ni častio, a ponajmanje plaćao žestinu koju nam je slatko promovisala, hostesa je otišla. Možda do hotela. A možda je bolje da izađem napolje. Ova noć je bila odvratna. Posebno odvratna.

KLUB: ISPRED KLUBA

KAPACITET: PET STOTINA I PEDESET AUTOMOBILA U
PUNOM ŠPICU

OPREMA: DVE KOLOVOZNE TRAKE, MALI, ASFALTIRANI
PROSTOR ZA PEŠAKE

SIGURNOST: SKORO NIKAKVA

U sigurnosti šljunka koji optimistički zovu parking, povraćao sam po deliću branika audija i guma mercedesa. Ala će vlasnici da se obraduju kada oko četiri ujutro pijani krenu kući! Izbacivao sam, u skoro savršeno pravilnim razmacima, malo-pomalo. Čega? Nije nikada sa sigurnošću utvrđeno, ali znao sam jedno – pogled na izbačeni sadržaj nosio je sa sobom izbačaj i drugog, pa drugi trećeg i tako dok ne stignem do utrobe. Suviše različitih agregatnih stanja, različitih supstanci za jednu noć. Da zanemarim priču o izgledu noći, zvezdama koje sjaje ili slučajnom susretu sa ženom života dok povraćam po parking. Brzo sam obrisao usta i, teturajući, krenuo prema ulici. Prošavši kameni ulaz, kao da sam odao poštu kič spomeniku. Jedan pogled na spomenik je bio dovoljan da još jednom osetim svoj stomak. Pokušao sam da ga smirim smehom, pomalo iskrenim, više demon-ski ciničnim. Teturao sam se prema vrhu ulice sa stranim

ambasadama koje su, iz ove pozicije, delovale kao spas. Sada shvatam one koji su trčali da bi stigli gore. Mene je bolela briga. Nije mi se išlo odavde. Savršeno sam zadovoljan ovim trenutkom. Sem jebene mučnine. Odjednom, mučnina odluči da kaže svoje mišljenje. Savio sam se skoro do zemlje i izbacio još jedan mlaz. Gledao sam sadržaj svog stomaka na zemlji razjapljenih čeljusti:

- 250 mililitara cc pljuvačke
- 150 mililitara cc limunske kiseline proizišle iz, na silu, popijenog koktela
- Ko zna koliko mililitara neobrađenog alkohola cc
- 5 mililitara želudačne kiseline cc
- 350 mililitara cc raznih ostalih supstanci pomešanih sa različitim drugim sokovima

Još jednom sam se zagledao u sadržaj. Najverovatnije nisam ništa mislio. Nastavio sam sa teturanjem da bih se suočio sa svojim automobilom. Ili da se suočim sa prvom ulicom i mogućnošću da u nedogled čekam taksi. Nisam imao snage da razmišljam o tome. Nisam razmišljao ni o čemu. Bljuvotina se razlivala polako po asfaltu i odavala utisak prolive iznutrice neke životinje. Neprijatna slika. Odlučio sam da nastavim ka svom voljenom prevoznom sredstvu. Ovaj uspon mi je izgledao kao srednjoškolska planinska tura. Ili kao penjanja koja mrze svi srpski turisti kada odu u Egipat i naiđu na mitsku prepreku zvanu Sinajska gora. Išao sam korak po korak. Polako, nesigurno i trapavo, nogu pred nogu. Čvor na kravati je bio razglavljen do kraja, a košulja je visila izvučena iz pantalona. Cipele, pomalo ubljivane, izgubile su sjaj disko podijuma i objašnjavale mi da više ne mirišu na

italijansku kožu. Pogledom sam fiksirao cilj, dve ambasade od kamena i mermera koje su se šepurile na vrhu. I maštao o tome kako izgleda leći u krevet i spavati čvrstim snom. Pijanstva su mi uvek bila najslađa zbog skoka u krevet. Dok još letim ka krevetu već prolazim REM fazu i padam u duboki san pre nego što sam fizički stigao do kreveta. Taj skok sam zamišljao i sada. Pokušao sam da se zatrčim kao da je krevet ispred mene. Noge su mi dobijale božansko ubrzanje, a raširio sam ruke kao da se nalazim na ivici stene mondenske plaže negde na vrhu ponuda turističkih agencija. Zatrčao sam se i poskočio. Smešan skok, zaista, raširene ruke u bizarnom pokušaju da se imitira ptica u slobodnom letu. Sve što mi je uspelo bilo je da se dočekam na ivici obližnjeg kontejnera rukama i da se isповraćam kao zver udarivši konačnu tačku na ovu parodiju. Izbljuvao sam sve što je ostalo i nemoćno se naslonio na kontejner. Kao da je ovaj poslednji udarac bio dovoljan da se oslobodim svake stege, prihvatio sam situaciju – pijan sam kao čep i moram da se dokopam kuće. Približavao sam se sigurnim koracima vrhu, ali patetika lansirana u prethodnom skoku nestala je. Let i ostale turističke gluposti koje su mi se vrtele po glavi iščezli su. Želeo sam da uhvatim taksi. Sutra je novi dan. U trenutku kada sam pomislio da ne mogu više, našao sam se na vrhu ulice. Pogledao sam iza sebe i nisam mogao da verujem koliko vremena mi je bilo potrebno da pređem prevaljenu razdaljinu. Neki auto je projurio pored mene ogromnom brzinom. Neka budala kao ja. Prešao sam ulicu i našao se jedan na jedan sa velikom čeličnom kapijom ambasade. Pogledao sam prema gore. Pravo u sigurnosnu kameru. Samo sam se nasmejao, široko, debelo i pijano, i pokazao srednji prst. Na ovo su navikli, sigurno svaka budala koja izađe iz kluba uradi isto. Išao sam pravo,

bez zastajkivanja. Veče se bližilo očekivanom i bezopasnom kraju. Prešavši još jednu ulicu, zastao sam. Okrenuo sam se ka dnu ulice i shvatio da mi je automobil parkiran baš tu. Nisu mi potrebni taksiji i ponižavanja u kojima ću morati da ćaskam sa insomničnim bradonjom. Opipao sam sako i osetio ključeve.

Okrenuo sam ključ i mašina je zaurlala. Činilo mi se kao da nisam ni najmanje pijan, kao da je običan dan, oko pet sati po podne. Izvezao sam se bez ikakvog problema. Uključio sam radio.

Vožnja u rikverc i parkiranje uvek su problem u centru grada. Veštini manevarskim sposobnostima, svaki vozač može sebe da ratosilja različitih muka kada je parkiranje u pitanju. Zato su i uspostavljene zone u strogom centru grada, da bi parkiranje bilo olakšano i dovedeno u red i kako građani koji žive u centru grada ne bi bili oštećeni dnevnim prilivom vozila u centar koji je, kako raste kupovna moć građana, sve veći i veći. Ipak, trajno rešenje ovog problema je definitivno mnogo veći broj javnih garaža i... sada nije ni bitno.

Ugasio sam radio sa unapred snimljenom izjavom generalnog direktora Parking servisa. Bilo je previše proseravanja u jednom dahu. Crveno svetlo. Razmišljao sam: da li da stanem ili da nastavim pravo, pravo u prazninu, sasvim jednostavno, smireno, u rutinskoj vožnji. Prođem kroz crveno. Možda će da me udari neka pijana budala, pa ću udariti u ogradu i preskočiti žbunje veličanstvenim skokom kroz šoferšajbnu. Tišina radija. Duboko uzimanje vazduha. Čekam zeleno. Dajem gas. Narandžasto svetlo mi pokazuje da se opet zaustavim. Polako kočim. Narandžasto svetlo mi pokazuje zgodno mesto za privremeni parking na

trotoaru. Nastavljam i stajem. Po naređenju narandžastog svetla. Narandžasto svetlo se gasi. Ja se palim. Brzo. Otvaram prozor automobila. Širok osmeh. Narandžasto svetlo se pretvorilo u plavu, prljavu, senku.

– Dobro veče, vozačku dozvolu i saobraćajnu!

Mašim se za unutrašnji džep sakoa. Tamo je novčanik.